

Arrest

nr. 104 370 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 december 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2012 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: Erevan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Aankoopfacturen van meubelen: Deze staan enkel op naam van de partner van betrokkene en volstaan bijgevolg niet als een bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Daarenboven dateren deze facturen niet van meer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, waardoor betrokkenen niet hebben aangetoond dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen.

-Verklaring op eer door een derde persoon, opgesteld op 09.09.2012: Gezien deze verklaring niet op haar echtheid en feitelijkheid gecontroleerd kan worden volstaat ze niet als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen.

-Foto's zonder datum: Er kan echter niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, waardoor het onmogelijk is vast te stellen van wanneer deze foto's dateren en bijgevolg kunnen ze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat deze motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat ten eerste de wet van 15 december 1980 geen enkele voorwaarde verbindt aan de manier waarop de duurzaamheid van het partnerschap wordt aangetoond.

Dat bovendien volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van de duurzaamheid van de relatie.

Dat België volgens diezelfde richtlijn het bewijs van de duurzame relatie moet beoordelen in het licht van het doel van de richtlijn vrij verkeer, namelijk het handhaven van de eenheid van gezin in de ruime betekenis van het woord.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Dat er aldus nergens wettelijk bepaald is dat het bepaald dat het bewijs van het feit dat het koppel elkaar reeds gedurende twee jaar kent en de vereiste ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, niet geleverd zou mogen worden door een verklaring op eer door een derde.

Dat de Belgische staat bovendien de plicht heeft om dit bewijselement af te wegen aan het belang van het recht dat hier tegenover staat: het recht op vrij verkeer en de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord.

Dat deze afweging ertoe zou moeten leiden dat de verklaring op eer als afdoende bewijs wordt aanvaard wanneer het gezin dat zich wenst te herenigen geen andere bewijzen kan aanbrengen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

3.2 Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd en er nergens wettelijk wordt bepaald dat het bewijs niet kan worden geleverd door een verklaring op eer door een derde, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing niet dat het bewijs niet kan worden geleverd door een verklaring op eer. Verweerder motiveert met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde verklaring op eer dat deze verklaring niet volstaat als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen omdat deze verklaring niet op haar echtheid en feitelijkheid kan worden gecontroleerd. Uit het voormeld motief in de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder de bestreden beslissing, met respect voor de zorgvuldigheidsplicht heeft genomen aangezien hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster voorgelegde verklaring op eer van een derde persoon.

Verzoekster betoogt verder dat de motiveringsplicht is geschonden en stelt dat de vreemdelingenwet geen enkele voorwaarde verbindt aan de manier waarop de duurzaamheid van het partnerschap wordt aangetoond. Alle relevante bewijzen moeten in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de duurzaamheid van de relatie. Dit bewijs mag met alle middelen geleverd worden, volgens verzoekster. Bovendien moeten de bewijzen beoordeeld worden in het licht van het 'handhaven van de eenheid van gezin'. Deze afweging moet ertoe leiden dat de verklaring op eer als afdoende bewijs moet worden aanvaard.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet aantoonst. Verzoekster heeft haar verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie aangevraagd als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Verweerder dient te onderzoeken of het duurzame en stabiele karakter van de relatie op afdoende wijze is aangetoond. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verklaring op eer heeft beoordeeld samen met de andere voorgelegde bewijsstukken, met name aankoopfacturen van meubelen en foto's zonder datum. Verweerder oordeelt dat deze bewijsstukken niet volstaan en niet afdoende zijn om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen. De loutere omstandigheid dat verweerder met betrekking tot de voorgelegde verklaring op eer oordeelt dat deze niet volstaat als afdoende bewijs, gezien deze verklaring niet op haar echtheid en feitelijkheid kan worden gecontroleerd, tast op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan bij gebreke aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de verklaring op eer van een derde van 9 september 2012 blijkt dat de betrokkene werd "*gevraagd deze brief te schrijven*". Aldus heeft de verklaring een gesolliciteerd karakter zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat de bijgebrachte verklaring niet op haar echtheid en feitelijkheid kan worden gecontroleerd, nu de verklaring een gesolliciteerd karakter heeft en niet gesteund is op enig objectief element. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het enge middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN